

คำชี้ขาดความเห็นแย้งฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส
(ชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๖๕/๒๕๕๓)

ป.อ. ตัวการ กระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส
(มาตรา ๘๓, ๓๐๐)

การที่จะเป็นความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัสตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๐๐ ต้องมีการกระทำโดยประมาทและการกระทำโดยประมาทนั้นเป็นผลโดยตรงให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส คดีนี้ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นแพทย์ผู้ทำการตรวจรักษาอาการป่วยของผู้ป่วยรายนี้ในเบื้องต้นโดยฉิดยาและจ่ายยารักษาอาการปลายประสาทอักเสบแต่หลังจากนั้นผู้ต้องหาที่ ๓ มิได้รักษาอาการป่วยของผู้ป่วยอีกต่อไป โดยมีแพทย์คนอื่นเป็นผู้รักษานอนอาการป่วยของผู้ป่วยดีขึ้นและออกจากโรงพยาบาลไปและต่อมาผู้ป่วยได้ถูกนำไปรักษาอาการป่วยจากแพทย์ที่โรงพยาบาลอื่นอีกหลายแห่ง ดังนั้น การที่ผู้ป่วยมีอาการทรุดลงในเวลาต่อมาจึงเป็นการไม่แน่นอนว่าเกิดจากการตรวจรักษาของผู้ต้องหาที่ ๓ อาจเป็นแพทย์คนอื่นก็ได้ สำหรับการวินิจฉัยอาการป่วยของผู้ต้องหาที่ ๓ ในผู้ป่วยรายนี้เป็นการวินิจฉัยอาการป่วยและดูแลรักษาผู้ป่วยถูกต้องตามมาตรฐานการประกอบวิชาชีพเวชกรรมแล้ว และผู้ต้องหาที่ ๓ ได้ใช้ความระมัดระวังในการตรวจวินิจฉัยและรักษาตามภาวะวิสัยและพฤติการณ์ของแพทย์ที่จะต้องทำการรักษาแล้ว แม้คณะกรรมการแพทยสภาจะได้ลงโทษว่ากล่าวตักเตือนผู้ต้องหาที่ ๓ เนื่องจากผู้ต้องหาที่ ๓ ไม่ได้ทำการตรวจและบันทึกความแข็งแรงของกล้ามเนื้อและการรับรู้ความรู้สึก ทั้งที่เป็นอาการที่สำคัญที่นำผู้ป่วยมาโรงพยาบาล อันถือได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๓ ประกอบวิชาชีพเวชกรรมโดยไม่รักษามาตรฐานในระดับดีที่สุด ก็เป็นเพียงการลงโทษเกี่ยวกับกรณีไม่ลงบันทึกเวชระเบียนประวัติการรักษาผู้ป่วยให้สมบูรณ์เท่านั้นไม่ใช่เป็นเรื่องของวิธีการรักษาหรือให้ยาในผู้ป่วยรายนี้แต่อย่างใด กรณีจึงมีพยานหลักฐานฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๓ ได้ทำการตรวจรักษาอาการป่วยของผู้ป่วยโดยใช้ความระมัดระวังตามวิสัยและพฤติการณ์แล้ว มิใช่กระทำโดยประมาทแต่ประการใด

คดีนี้ พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีศาลแขวง ๗ (แขวงธนบุรี) มีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ถึงที่ ๓ ฐานร่วมกันกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส

ผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติปฏิบัติราชการแทนผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติมีความเห็นแย้งคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาทั้งสาม อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ก่อนเกิดเหตุนาย ม. ป่วยมีอาการขาที่มือข้างขวาไม่มีแรงหยิบจับสิ่งของมานาน ๑๔ วัน ต่อมาวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๖ นางสาว ส. ผู้กล่าวหา ซึ่งเป็นภรรยา ได้พานาย ม. ไปรักษาที่โรงพยาบาล ก. ซึ่งมีนายแพทย์ ศ. ผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้ดำเนินการสถานพยาบาล นายแพทย์ ข. เป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาล และพันเอกนายแพทย์ ร. ผู้ต้องหาที่ ๓ เป็น

แพทย์ผู้รักษา ผู้กล่าวหาได้เล่าอาการของผู้ป่วยให้ผู้ต้องหาที่ ๓ ทราบและขอให้ทำการตรวจเอ็กซเรย์สมองกับตรวจคลื่นหัวใจผู้ป่วยด้วย แต่ผู้ต้องหาที่ ๓ เพียงแต่ตรวจร่างกายทั่วไปและตรวจเลือดผู้ป่วยแล้วมีความเห็นว่าผู้ป่วยมีอาการเนื้องอกสมองตายเพราะขาดเลือดไปเลี้ยง ซึ่งอาการดังกล่าวไม่สามารถรักษาให้หายปกติได้และจะต้องทำการรักษาด้วยวิธีการทางกายภาพบำบัดเท่านั้น และเนื่องจากผู้ป่วยมีอาการป่วยมาก่อนหน้าที่จะมาพบแพทย์ประมาณ ๒ สัปดาห์ จึงไม่มีความจำเป็นเร่งด่วนที่จะรักษาผู้ป่วยอย่างใกล้ชิดและไม่จำเป็นต้องรับผู้ป่วยไว้เป็นคนไข้ใน และได้รับรักษาผู้ป่วยตามอาการโดยฉีดยารักษาอาการประสาทอักเสบให้ ๑ เข็มกับจัดยารักษาอาการปลายประสาทอักเสบให้ทานอีก ๓๐ เม็ด โดยนัดผู้ป่วยมาพบแพทย์อีกครั้งประมาณ ๒ สัปดาห์ ภายหลังออกจากโรงพยาบาลประมาณ ๓ วัน ผู้ป่วยมีอาการชาตามขาและลำตัวด้านขวา ผู้กล่าวหาจึงนำผู้ป่วยไปรักษาที่โรงพยาบาล ก. อีก โดยมีแพทย์คนอื่นเป็นผู้รักษาก่อนอาการดีขึ้น จึงไปรักษาตัวต่อที่บ้านโดยทำกายภาพบำบัดต่อมาผู้กล่าวหาเห็นว่าอาการป่วยของผู้ป่วยยังไม่ปกติจึงพาไปรักษาที่โรงพยาบาลอื่นอีกหลายแห่ง และผู้ป่วยได้ถึงแก่ความตายในเวลาอีก ๒ ปีต่อมาด้วยสาเหตุติดเชื้อมีในกระแสเลือด ผู้กล่าวหาเห็นว่าเหตุที่ผู้ป่วยมีอาการป่วยดังกล่าวจนประกอบกรณีจึงไม่ได้ตามปกติเกิดจากการที่ผู้ต้องหาที่ ๓ ไม่ได้ตรวจรักษาผู้ป่วยตามที่แจ้งความประสงค์ไว้ จึงร้องเรียนไปยังแพทย์สภาและร้องทุกข์ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสามเป็นคดีนี้ เห็นว่าการที่จะเป็นความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัสตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๐๐ ต้องมีการกระทำโดยประมาทและการกระทำโดยประมาทนั้นเป็นผลโดยตรงให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส คดีนี้ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นแพทย์ผู้ทำการตรวจรักษาอาการป่วยของผู้ป่วยรายนี้ในเบื้องต้น โดยฉีดยาและจ่ายยารักษาอาการปลายประสาทอักเสบ แต่หลังจากนั้นผู้ต้องหาที่ ๓ มิได้รักษาอาการป่วยของผู้ป่วยอีกต่อไป โดยมีแพทย์คนอื่นเป็นผู้รักษาก่อนอาการป่วยของผู้ป่วยดีขึ้นและออกจากโรงพยาบาลไป และต่อมาผู้ป่วยได้ถูกนำไปรักษาอาการป่วยจากแพทย์ที่โรงพยาบาลอื่นอีกหลายแห่ง ดังนั้น การที่ผู้ป่วยมีอาการทรุดลงในเวลาต่อมา จึงเป็นการไม่แน่นอนว่าเกิดจากการตรวจรักษาของผู้ต้องหาที่ ๓ อาจเป็นแพทย์คนอื่นก็ได้ ประกอบกับในการตรวจรักษาอาการผู้ป่วยรายนี้ของผู้ต้องหาที่ ๓ ทางคณะกรรมการแพทย์สภาและนายแพทย์ ส. นายกแพทย์สภา ได้ตรวจสอบเรื่องแล้วเห็นว่า แม้การเจาะเลือดตรวจจะไม่เพียงพอที่จะทำให้ทราบได้ว่าผู้ป่วยมีอาการเนื้องอกสมองตายเพราะขาดเลือดก็ตาม แต่การเจาะเลือดตรวจก็ทำให้ทราบว่าผู้ป่วยมีปัจจัยเสี่ยงอะไรบ้าง ผู้ป่วยที่มีอาการเนื้องอกสมองตายเพราะขาดเลือดนั้นไม่สามารถรักษาให้หายขาดได้ แต่อาจรักษาให้หายจนมีอาการเกือบปกติได้โดยผู้ป่วยจะต้องมารักษาอาการภายใน ๓ ชั่วโมง นับแต่มีอาการป่วยด้วยการใช้ยาละลายลิ่มเลือด ซึ่งการตรวจเอ็กซเรย์สมองและการตรวจคลื่นหัวใจนั้นไม่เพียงพอให้วินิจฉัยได้ว่าผู้ป่วยมีอาการเนื้องอกสมองตายเพราะขาดเลือดไปเลี้ยง จะต้องทำการตรวจร่างกายด้วยจึงจะสามารถวินิจฉัยอาการป่วยได้อย่างแม่นยำ สำหรับการวินิจฉัยอาการป่วยของผู้ต้องหาที่ ๓ ในผู้ป่วยรายนี้เป็นการวินิจฉัยอาการป่วยและดูแลรักษาผู้ป่วยถูกต้องตามมาตรฐานการประกอบวิชาชีพเวชกรรมแล้ว และผู้ต้องหาที่ ๓ ได้ใช้ความระมัดระวังในการตรวจวินิจฉัยและรักษาตามภาวะวิสัยและพฤติการณ์ของแพทย์ที่จะต้องทำการรักษาแล้ว แม้คณะกรรมการแพทย์สภาจะได้ลงโทษว่ากล่าวตักเตือนผู้ต้องหาที่ ๓ เนื่องจากผู้ต้องหาที่ ๓ ไม่ได้ทำการตรวจและบันทึกความแข็งแรงของกล้ามเนื้อและการรับรู้รู้สึก ทั้งที่เป็นอาการที่สำคัญที่นำผู้ป่วยมาโรงพยาบาล อันถือได้ว่า

ผู้ต้องหาที่ ๓ ประกอบวิชาชีพเวชกรรมโดยไม่รักษามาตรฐานในระดับที่สุด ก็เป็นเพียงการลงโทษเกี่ยวกับกรณีไม่ลงบันทึกเวชระเบียนประวัติการรักษาผู้ป่วยให้สมบูรณ์เท่านั้น ไม่ใช่เป็นเรื่องของวิธีการรักษาหรือให้ยาในผู้ป่วยรายนี้แต่อย่างใด กรณีจึงมีพยานหลักฐานฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๓ ได้ทำการตรวจรักษาอาการป่วยของผู้ป่วยโดยใช้ความระมัดระวังตามวิสัยและพฤติการณ์แล้ว มิได้กระทำโดยประมาทแต่ประการใด ส่วนผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ไม่ปรากฏพยานหลักฐานว่าได้ร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๓ ทำการตรวจรักษาผู้ป่วยรายนี้ด้วย การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสามจึงไม่เป็นความผิดตามข้อกล่าวหา

จึงชี้ขาดไม่ฟ้องนายแพทย์ ศ. ผู้ต้องหาที่ ๑ นายแพทย์ ช. ผู้ต้องหาที่ ๒ และพันเอกนายแพทย์ ร. ผู้ต้องหาที่ ๓ ฐานร่วมกันกระทำโดยประมาทและการกระทำนั้นเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัสตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๐๐, ๘๓

